

România există

VOCEA VÂLCII

Există, în România, oameni care n-au fost niciodată la teatru și există oameni care nu-și permit să meargă la teatru, există copii care nu au mâncat niciodată ciocolată, există fete obligate să se prostitueze, există femei alungate de acasă de soții lor, există mame bătute de copiii lor, există oameni ponegriți și scuipați, există oameni care își așteaptă dreptatea, există adolescenți care se droghează, există politicieni care fură, mint, care sunt corupți, venali, răzbunători, analfabeți. Există multă durere în lumea asta. Există ziare proaste și ziare bune, jurnaliști cinștiți și jurnaliști cumpărabili, patroni buni sau patroni răi, cuvinte grele și cuvinte care alină. Există rău, bine, misogini, desfrâu și denunțători. Există de toate. Despre toate acestea scrie și presa. Și despre multe altele. Problema e cum scrie.

Am observat, și e ceva vreme de atunci, că jurnalismul, per ansamblu, a început să se dezumanizeze. Citesc tot mai puțin în ziarele locale, dar și în cele naționale, reportaje despre lucruri simple. Mi s-a luat de analize politice, de titluri pompoase, de fețele acre și inexpressive ale potențailor locali și de declarațiile lor lipsite de substanță. Ziariștii nu mai scriu reportaje pozitive. Sau foarte puține. Cât despre cele sociale, pot spune că au ajuns chiar o raritate în paginile ziarelor. Acum, în jurnale, articolele sunt pline de cinismul agresiv al comentariilor politice. Eroii principali ai presei sunt Funcționarul, Criminalul, Politicianul și Prostituata, adică politica, crima, sexul și șpaga.

Acum, la foarte mare căutare sunt vedete sexy care-și dezvelesc, aproape pornografic trupurile, homosexualii, lesbienele, Brad Pitt și Vadim Tudor.

Sunt tot mai puține articole despre cultură, istorie, artă sau Dumnezeu. Și atunci când ele mai apar prin presă, răzleț, ce-i drept, sunt citite de prea puțini oameni și înțelese și de mai puțini. Desigur, presa s-a dezumanizat odată cu individul. Ea s-a conformat apetenței acestuia spre macabru, vulgaritate și obscen. Altfel, nu ar mai fi citită. Din păcate. De ce s-a dezumanizat presa? E o întrebare cu mai multe variante de răspuns. E vorba de-o tristețe provincială care ne urmărește, chiar și atunci când renunțăm a mai scoate, din sertar, penelul ascuțit. Presa e scuipată, în obraz, de mai toți potentății locali. Bălăcărită, răstignită, călcată în picioare. Asta ne face cinici. Din ce în ce mai cinici și reacționăm. Uneori, impulsiv, însă, de cele mai multe ori, ca urmare a felului în care acești politicieni de carton ne umilesc. De foarte multe ori, vrem să prezentăm cititorilor adevărul absolut. Când ne dorim asta, suntem și mai tare insultați de toate aceste personaje care, îmbătați de aburii puterii efemere, li se pare că sunt ducii județului. Câteodată ne limităm să fim obiectivi, scârbiți de atâta mârșăvie a oamenilor cu putere. Dar nu putem capitula niciodată. Există Rău și există Bine. În presă, lumea e împărțită în alb și negru. Nuanțele de gri nu fac altceva decât să deformeze realitatea. Săo păteze. Asta nu înțeleg cei mai mulți. Un politician rău, chiar dacă spune că se preocupă de binele comunității, rămâne tot unul rău. La suflet. Unul bun, rare exemple, este înghițit, cu intenții cu tot, de rechini vorace ai scenei politice. I se subminează dreptul de a arăta că este bun.

Așadar, ajungem la concluzia că există doar politrucii (că ei cei care „populează” scena politică a zilelor noastre nu pot fi numiți altfel) răi. Răul nu se poate niciodată schimba în bine așa, cum buruiana nu poate ajunge trandafir. V-ați întrebat vreodată cum ar arăta o Românie în care să nu existe bătrâni părăsiți de familii, oameni care să nu aibă ce mânca, pensionari care nu-și permit un kilogram de carne, bebeluși aruncați în WC de mamele lor, copii supradotați care nu au bani de cărți, mii de români în Spania la ciuperci, blocuri insalubre, oieri milionari, câini vagabonzi, profesori care trăiesc cu propriii elevi și medici nebuni? E greu de imaginat. Nu știm dacă ar fi o țară perfectă, „the promised land”, vorba americanilor, sau una plină de probleme. Dar, cu siguranță, ar fi o Românie despre care nu ai avea ce scrie